

INDOCENCIA

ESTRENA EL 10 DE JUNY

Un documental sobre la mercantilizació de la Universitat de Barcelona a través de la figura del professor fals associat

Direcció Gerard Adell Producció Catalina Vives

Muntatge Andrea Díaz Realització Laura Ramiro

Càmeres Álvaro Gomez i Rosa Martínez

Entrevistadora Marta Hernández

ÍNDEX

Indocencia	3
Personatges	7
Producció	10
Tractament audiovisual	17
Comunicació	20
Conclusions	22

INDOCENCIA

Indocencia és un documental que estudia i mostra la mercantilització de la Universitat de Barcelona a través de la figura del professor fals associat. Amb aquest objectiu, s'analitza la precarietat laboral que l'afecta així com la repercussió que suposa per la universitat l'augment del nombre de professors associats. Es mostra la història d'aquesta figura parlant dels possibles camins que porten a un docent a ser-ho, i els motius que aquest té. A més, es compta amb el testimoni de docents que es troben en aquesta situació i que poden parlar-nos en primera persona del que suposa treballar com a fals associat.

Per saber quan va néixer la figura del professor associat hem de tirar enrera fins l'any 1983, durant la II Legislatura espanyola, any en el que el govern de Felipe González va firmar la LRU (*Ley Orgánica de Reforma Universitaria*), que estableix una nova estructura jeràrquica del professorat composta per quatre úniques categories, a més a més de la creació del professor associat i el professor visitant.

En l'article 33.3 de la LRU s'especifica que es podran fer

contractes temporals en condició de professor associat a aquelles persones especialistes amb l'assignatura que donen i amb reconeguda experiència professional. La qüestió és que aquesta

nova categoria de professor no podia ocupar totes les aules, així que en la mencionada llei es va determinar com a límit màxim d'associats un 20%, exceptuant les universitats politècniques, que podien arribar com a màxim al 30%.

Aquest límit es va ometre al 2001 amb l'arribada de la *polèmica Ley Orgánica de Universidades*, més coneguda com a LOU, durant la VII Legislatura espanyola, presidida per José María Aznar. Posteriorment va arribar el Pla Bolonya i es va tornar a canviar la legislació per adaptarla al nou pla. El govern de José Luis Rodríguez Zapatero va crear la *Ley orgánica 4/2007* en la qual es tornava a establir un màxim de contractes laborals temporals, concretament el 49%, límit que segueix vigent actualment.

Segons la legislació actual, les universitats poden nomenar professors que corresponguin a les figures d'Ajudant, Professor Ajudant Doctor, Professor Contractat Doctor, Professor Associat i Professor Visitant; entre altres. La contractació - exceptuant el Professor Visitant - es gestiona mitjançant un concurs públic.

En el cas dels associats, es concreta que a més a més de la docència a la universitat, han de tenir una activitat professional externa. Segons la tipologia del contracte, la duració oscila entre un curs acadèmic i un semestre, susceptible a renovació. Existeixen 4 tipus de contractes possibles, dins dels que s'ha determinar la dedicació en hores setmanals.

Inicialment, aquest tipus de professorat era concebut amb la idea d'aportar experiència del món laboral a l'alumnat,

per així proporcionar als estudiants una perspectiva diferent del marc teòric.

Amb el temps i amb l'arribada de la crisi econòmica i les conseqüents retallades en educació, aquesta figura ha anat evolucionant, fins arribar al punt en que es va optar per anar substituïnt als catedràtics que es jubilaven per aquest tipus de professorat. El més greu de la situació és que **s'ha arribat al punt d'ignorar si compten o no amb una altra activitat professional aliena a la universitat**. D'aquesta manera, s'ha identificat la figura del "fals associat". Una part del professorat en aquesta situació són aquells professors que només compten amb el sou reduït de la universitat. En el cas de la Universitat de Barcelona, s'han registrat 67 casos (tenint en compte, per suposat, que aquesta xifra és la que admet oficialment la universitat).

Aquesta situació ha propiciat una nova forma de **precarietat laboral** en la institució pública de la Universitat. En conseqüència, s'ha generat un descontent en la comunitat educativa que ha portat a la creació de plataformes de professors indignats com *Assamblea de professorat reclamant*.

Indocencia: el documental comença amb una ficció que mostra un professor que viu a la universitat perquè no té diners per a pagar-se una vivenda. Amb aquesta hipèrbole introduïm la història de la precarització de la universitat pública, centrant-nos en la figura del professor associat però també fent referència a allò que l'envolta, explicant el que avui en dia són els draps bruts de la vida acadèmica. Amb aquest objectiu comptem amb una veu en off que ens posa en context sobre la situació actual de la universitat.

Primer de tot, llancem un conjunt de declaracions dels nostres entrevistats que resumeixen la seva situació de forma clara per a captar l'atenció de l'espectador. Després d'aquesta introducció comencem amb els blocs del documental, que ens donaran una visió global en profunditat d'allò que volem explicar. En el primer bloc s'explica què és un professor associat. Comptem amb declaracions de Carpio i Madrid, descrivint la figura com a molt útil però mal utilitzada i donant dades sobre les disfuncions que això provoca. A continuació l'Anna Medina ens explica què és l'Assemblea de Professorat Reclamant, quan neix aquesta iniciativa i els motius que els mouen, així com els problemes de comunicació amb el rector de la UB. A continuació el Sergio Villanueva ens dóna la seva opinió sobre aquest tipus de contracte, posicionant-se totalment en contra. En Jaume ens expressa que se sent explotat i que la seva decisió davant la situació és deixar la vida acadèmica. I finalitzem amb la Mònica Aranda que ens explica les dificultats de sobreviure com a fals associat, reclamant la plaça que porta esperant tants anys. Posteriorment, parlem de les

dificultats que es troben quan s'intenta fer carrera acadèmica. Jaume Sastre raona sobre la dificultat d'arribar a tenir una plaça decent com a professor universitari. Tota aquesta informació la complementen teòricament Madrid i Carpio.

Per una clara relació de causa-conseqüència, la falta de renovació de places de titulars es tradueix en un gran nombre de docents acreditats que no poden accedir al lloc de treball que es mereixen.

Mónica Aranda ens fa una analogia amb un presoner en situació de poder accedir a llibertat condicional, que a la pràctica no hi accedeix per circumstàncies alienes a ell, pròpies del sistema presidiari. Madrid i Carpio ens expliquen que els docents acreditats no veuen complertes les seves expectatives, i Jaume Sastre ens ho corrobora parlant-nos de la por i la impotència que sent al veure tantes promeses que mai s'arriben a complir.

Lligant amb aquest tema, al següent bloc s'explica l'anomenat "canibalisme a les aules", que no és més **que influències dins els departaments per a escalar posicions per davant d'altres docents.** Tot seguit, mencionant un tema xocant com és la docència com a càstig, Villanueva declara que "en realitzar un doctorat, la docència està considerada un "càstig (...) per aquells acadèmics que no investiguen bé". Posteriorment, ens fixem en el punt de vista dels estudiants davant d'aquesta situació: **els alumnes en són conscients del tipus de professorat que tenen? Es mouen prou per millorar la precarització de l'ensenyament que reben? O s'haurien de moure més els professors, que són qui ho viuen?** David Carpio ens diu que, segons la seva visió, els estudiants estan adormits, perquè mentre tinguin algú donant classe, no es queixaran. Per altra banda, Mercè Amich ens parla de la situació de l'estudiant des de la perspectiva de la lluita estudiantil, i ens confirma que realment hi ha un desconeixement general sobre la situació. Com a contrapunt, Ana Medina explica que ella no té pèls a la llengua per a exposar la seva precarietat com a professora associada davant els alumnes perquè considera molt important que en siguin conscients.

Per acabar, donem pas a un seguit de declaracions que ens orientaran sobre el rumb neoliberalista que està agafant la universitat en els últims anys i finalitzar amb declaracions personals dels entrevistats sobre la situació. En l'última escena del documental, recuperem la ficció amb la qual havíem començat i en aquesta ocasió **veiem el professor abandonant la universitat, tan literal com metafòricament.**

PERSONATGES

IMPLICATS

JAUME SASTRE JUAN, UB

Trajectòria universitària: Grau en Filosofia per la UB, Màster en Història de la ciència per la UAB, Becari pre doctoral per la UB i professor associat.

Perfil professional: Professor associat de la UB. La seva assignatura és Història de la ciència. És fals associat.

Temps de docència: Aquest és el seu quart any a la UB com a professor associat. Durant aquest temps ha tingut diferents contractes: 3+3, 6+6...

Salari: Depèn del tipus de contracte. El seu salari en aquests 4 anys ha oscil·lat entre els 300 - 500€. Per guanyar un sou extra està fent traduccions, és professor de màster de la UOC i corrector de la selectivitat.

Situació personal: Està independitzat, però els seus pares han d'ajudar-lo econòmicament cada mes per fer la compra. El seu salari no li és suficient per viure.

MÓNICA ARANDA, UB

Trajectòria universitària: Grau en Dret per la UB, Màster en intel·ligència emocional per docents universitaris per la UB, Màster Europeu en sistema penal i problemes socials per la UB, Doctorat en Dret Penal, Acreditació com a Lectora i professora associada.

Perfil professional: Professora associada de la UB en el Grau de Dret, Grau de Criminologia i Màster en Criminologia, política criminal i sociologia jurídicopenal. També està en un projecte d'investigació europeu: "Technical Prevention of Low-Cost Terrorism (LoCo)".

Temps de docència: Porta sent associada des de l'any 2010. El seu contracte com a professora associada és de 6+6.

Salari: Amb el contracte de 6+6 el seu salari net és d'aproximadament 480€. A més dels ingressos de la UB rep una nòmina del projecte d'investigació europeu.

Situació personal: Té un nadó de pocs mesos. El projecte d'investigació europeu acaba aquest any i amb ell la seva nòmina: no veu que la seva situació a la universitat pugui

canviar. Haurà d'abandonar el seu lloc de professora associada de la UB per buscar-se un treball que pugui aportar-li un salari suficient per viure.

SERGIO VILLANUEVA, UB

Trajectòria universitària i perfil professional: Té una beca que dura 4 anys com a personal investigador i docent en formació i està cursant el Màster en docència universitària per a professorat novell.

Temps de docència: 3 crèdits i 3 crèdits (la meitat de dues assignatures)

Salari: -

Situació personal: fa unes setmanes ha presentat la tesis doctoral. En acabar el curs haurà de marxar de la Universitat de Barcelona perquè està obligat com a investigador en formació, a fer una estància de 2 anys fora de la universitat on ha tingut la beca

EXPERTS

ANTONIO MADRID, UB

Trajectòria universitària: Llicenciat i doctorat en Dret per la UB.

Perfil professional: Professor titular d'universitat impartint Filosofia del Dret per la UB, Coordinador general del dret al Dret, President de la Junta de Personal Docent i investigador de la UB i partícep en un grup d'investigació: "GRC Filosofía del derecho, moral y política".

DAVID CARPIO, UB

Trajectòria universitària: Llicenciat i doctorat en Dret per la UB.

Perfil professional: President del Comité d'Empresa de la UB i professor del departament de de Dret Penal i Ciències Penals del grau de Dret en la UB.

ANA MEDINA, UB

Trajectòria universitària: Grau en geologia/ciències de la terra per la UAB, Màster en Geologia (estructures i reservoris sedimentaris), Màster en ensenyança secundària especialitzada en biologia-geologia per la UB, Profesora substituïda en l'institut públic Palau Ausit i professora associada en la UB.

Perfil Professional: Representant de l'Assamblea del Professorat Reclamant.

MERCÈ AMICH, SEPC

Trajectòria universitària: Estudiant de Ciències Polítiques a la UPF.

Perfil Professional: És la portaveu oficial del Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans.

PRODUCCIÓ

Al tractar-se d'un documental, les necessitats durant tot el procés de producció són molt diferents que en un producte de ficció.

La tasca de preproducció va ser el moment més complicat de tot el procés del projecte. El que vam fer primer, va ser documentar-nos bé sobre la figura del professorat associat. Però quan volíem anar més enllà vèiem que no avançàvem, així que vam decidir començar a cercar gent que ens pogués documentar bé sobre la figura.

Ens vam organitzar l'equip en funció de les tasques durant tot el procés de la construcció de l'obra, però tot i així tots els membres de l'equip han estat molt flexibles per ajudar-se un als altres en funció de facilitats d'horaris.

Producció s'encarregà de l'apartat de documentació, això significava dur a terme les entrevistes de primer contacte amb l'entrevistat. Cercant a través de la pàgina web de la Universitat de Barcelona vam trobar a l'Antonio Madrid (President de la Junta de Personal de la UB) i vam concertar cita amb ell. Ens va explicar la figura de fals associat com a tal i l'explotació que sofrien els professors que estaven en aquella situació.

A partir d'aquí tot va ser un joc de boca a boca. **Gent que entrevistàvem ens anaven redirigint a altres persones que creien que ens pareixerien interessants i aquestes altres, alhora, a unes altres.** Vam seguir entrevistant a molta gent per tal de que ens expliquessin no només la seva situació, sinó també la seva opinió sobre el sistema.

Després de la darrera entrevista de contacte que varem tenir, que va ser amb el David Carpio, el documental va fer un gir inesperat. El David (President del Comitè d'Empresa de la UB) ens va dir, en resumides comptes, que el problema del fals associat era tan sols una qüestió molt petita de tot el gran problema de com està estructurada la universitat pública. Aquí ens va contar tot el problema dels lectors i la seva dificultat per accedir a un lloc fixe en la universitat.

Un cop vam haver entrevistat a tota la gent que teníem a la nostra agenda, vam fer una selecció dels entrevistats que volíem que sortissin en el documental, dividits entre "testimonis" i "experts", finalment varem quedar 8 persones.

A partir d'aquell moment vam anar decidint data definitiva per la gravació de l'entrevista final amb cada un dels entrevistats. Totes aquestes entrevistes es van haver d'adaptar a les dues setmanes que la universitat ens havia assignat el material de gravació.

Però com passa amb tots els productes que tracten amb la realitat de primera mà, ens van sorgir imprevistos. Un dels entrevistats, Isaac Ravetllat (antic professor de la UB), que tot i estar a Chile el vam voler afegir al documental mitjançant skype. La seva aportació era molt interessant, però ens va deixar penjats sense avisar. Vam reformular el guió per a que l'estructura no quedés coixa.

A més, **el Jaume Sastre, en la seva entrevista va dir un seguit de coses sobre el Comitè d'Empresa de la UB de les quals va voler desdir-se dues setmanes després** de haver-la realitzat. D'aquesta manera ens vam haver de guardar unes declaracions que ens servien de fil conductor cap a una altra declaració i encaminar-la d'una altra manera.

Tot això no ens va sorprendre del tot perquè sabíem que ens podria passar alguna cosa semblant pel fet **d'estar treballant amb persones i no amb actors**. Els actors segueixen un guió i les persones ens estan confiant les seves declaracions, s'ha d'anar en compte.

Pel que fa a les localitzacions teníem clar que volíem dur a terme les entrevistes dins espais relacionats amb la universitat, per això vam escollir: aules, patis i despatxos. Vam repartir les localitzacions en relació a com creiem que es sentirien millors els entrevistats. Al ser tot espais relacionats amb la universitat, vam contactar amb la Sala de premsa de la UB que ens va facilitar els tràmits.

Un cop en el rodatge, la tasca de producció va ser cuidar que tot estés en ordre, vigilar molt bé que deia cadascú, que no es deixessin declaracions que nosaltres sabíem que volíem que ens repetissin davant càmera, que firmessin els drets d'imatge... entre altres.

El calendari de rodatge que vam seguir va ser el següent:

	Entrevistat	Horari	Lloc
Dilluns 27 abril	Antonio Madrid i David Carpio	16,00h	Despatx 210 <u>Facultat de Dret</u>
Dimarts 28 abril	Jaume Sastre	16,00h	Pati romàntic <u>Facultat Filologia</u>

Dimecres 29 abril	Mónica Aranda	11,00h	Despatx 408 <u>Facultat de Dret</u>
Dijous 30 abril	Sergio Villanueva Isaac Ravetllat	10,00h 19,00h	Aula 308 <u>Facultat de Biblioteconomia i documentació</u> Skype
Dilluns 4 maig	Ficció	16,00h	<u>Facultat de Biblioteconomia i documentació</u>
Dimarts 5 maig	Mercè Amich	16,00h	Despatx Arsomnia
Dimecres 6 maig	Anna Medina	11,00h	Pati de la <u>Facultat de Pedagogia</u>
Dijous 7 maig	Lliure	Lliure	Lliure
Divendres 8 maig	Lliure	Lliure	Lliure

Per la part de la ficció, vam realitzar un guió tècnic i potseriorment un pla de rodatge específic (que trobareu als annexos):

Escena	Pla	Situació/Acció	Tipus de Pla	Punt de vista	Cámara	Atrezzo
1	1	Peus posant-se les sabatilles.	PD	Lateral	Fixa	Sabatilles + Pijama
1	1.2	Peus caminant pel passadís	PD	Frontal	Fixa	Sabatilles + pijama
1	2	Rentant-se la cara.	PP	Normal	Fixa	Tap + Pijama
1	2.2	Rentant-se la cara, de perfil.	PMC	Lateral	Fixa	Pijama
1	2.3	Rentant-se la cara.	PMC	Frontal.	Fixa	Pijama
1	3	Rentant-se les dents.	PD	Frontal	Fixa	Raspall de dents + Pasta + Pijama

1	4	Clicant el botó de la màquina	PD	Mig Lateral	Fixa	Pijama + 50 cts
1	4.2	Café sortint	PD	Fixa	Fixa	
1	4.3	Remenant el café	PD	Normal	Fixa	
1	4.4	Bevent el café	PMC	Lateral	Fixa	
1	5	Deixa el café a la tauleta del bany i es mira al mirall mentre es corda la camisa.	PM	Normal	Fixa	Camisa + (maletí a la taula)
1	6	Es posa l'americana.	PM	De cul	Fixa	Americana
1	7	Agafa el maletí i surt del bany.	PMC - PM	Normal	Fix - intentar transfocal	Maletí
1	8	Obrint la porta del bany, d'esquenes	PM	De cul	Fixa	Maletí
1	9	Obrint la porta de l'aula	PM	Frontal	Fixa	
1	10	Veiem l'escriptori, obre el maletí, es recolza a la taula i veiem la pissarra.	PM	Normal	Paneig	Maletí
2	1	Surt de classe i tira els apunts en una paperera,	PM - PG	Normal	Paneo	Apunts - Maleta
2	2	Surt de la uni i marxa caminant	PM- PG	Normal	Seguiment	Maleta

A partir d'aquest plantejament, vam el·laborar el pressupost, que trobareu adjuntat als annexos. Com a localitzacions, vam triar espais propis de la UB i l'oficina d'una productora. A continuació podeu veure el desgloss. Als annexos trobareu els permisos pertinents.

DESPATX FACULTAT DE DRET UB

Aquesta localització és, potser, la menys desitjada per tot l'equip: es disposava de poc espai i estèticament no encaixava. Es tracta del despatx d'un dels entrevistats, Antonio Madrid, que a causa de la seva disponibilitat no podia ser entrevistat en cap altre lloc. El despatx es troba a l'edifici Ilerdense de la Facultat de Dret.

Direcció: Av. Diagonal, 684, 08034 (Barcelona).

PATI FACULTAT DE FILOLOGIA UB

Aquesta localització és una de les que visualment ha resultat més atractiva en el documental: un dels patis de la Facultat de Filologia de la UB. L'entrevistat, Jaume Sastre, és un fals associat de la UB que deixarà la docència quan acabi aquest curs, i per tant vam decidir que era ideal per la seva entrevista gravar a una localització exterior que no el vinculés massa a la universitat. El pati de lletres, a més d'aportar riquesa visual, dóna al documental més varietat de plans, ja que la majoria són a despatxos o aules.

Direcció: Gran Via de les Corts Catalanes, 585, 08007 (Barcelona).

DESPATX FACULTAT DE DERECHO UB

Mónica Aranda va ser entrevistada al seu despatx, similar al d'Antonio Madrid. Aquesta vegada es va saber aprofitar millor el lloc, i gravar plans amb un mínim de qualitat estètica. La quantitat de llibres que hi havia van donar bastant joc per obtenir alguns plans recursos.

Direcció: Av. Diagonal, 684, 08034 (Barcelona).

AULA FACULTAT DE BIBLIOTECONOMIA I DOCUMENTACIÓ UB

Sergio Villanueva és el professor més jove que apareix al documental. Tot just s'ha doctorat, i per tant la ubicació més idònia per a ell era una aula. Es va utilitzar una aula de

la mateixa facultat on imparteix les classes. Aquesta aula va portar alguns problemes per l'absència de color: és una aula totalment blanca, on tots els elements al pla eren del mateix to.

Direcció: Carrer Melcior de Palau, 140, 08014 (Barcelona).

OFICINA DE L'ASSOCIACIÓ ARSOMNIA PRODUCTIONS

Per entrevistar a la representant del SEPC vam optar per les oficines d'Arsomnia Productions, una Associació Juvenil i Cultural en forma de productora, en la que una de les integrants de l'equip és presidenta. Es va utilitzar l'espai més gran de l'oficina per poder encabir-hi tot el material.

Direcció: Carrer princesa, 6, principal, 08003 (Barcelona).

PATI FACULTAT DE PEDAGOGIA UB

Per no comptar tan sols amb un exterior, es va decidir entrevistar a l'Ana Medina al pati de la Facultat de Pedagogia de la UB. Aquest pati té els seus pros i els seus contres, ja que visualment era bonic, però l'ambient crea eco. Aquesta localització també va ajudar bastant a la obtenció de plans recursos gràcies a la localització del campus.

Direcció: Edifici de Migdia, Campus Mundet, Passeig de la Vall d'Hebron, 17, 08035 (Barcelona).

TRACTAMENT AUDIOVISUAL

A *Indocencia* volíem tractar per parts iguals la qualitat de la imatge així com la del contingut. La nostra intenció era cuidar els aspectes tècnics i crear un ambient i estil propis, tant en la fotografia així com al llenguatge audiovisual.

Les entrevistes van ser gravades amb **tres càmeres**, per obtenir diversos punts de vista de l'acció. Comptàrem amb un master i un pla lateral fix, i després la tercera càmera que gravava en mà per a captar detalls puntuals de l'entrevistador o del seu entorn. **La llum és natural** en les entrevistes, ja que hem rodat en espais oberts o ben il·luminats.

A la càpsula inicial, en la que **pretenem captar l'atenció de l'espectador**, vam utilitzar una gamma cromàtica de colors clars, ja que atreuen molt més la mirada que els colors foscos, així com tons baixos (poc il·luminats) ja que aporten una sensació de realisme. La majoria dels plans són tancats ja que el que ens interessa destacar és l'acció, no el personatge. **Ens recolzarem, sobretot, en plans detall, per a que l'acció es compregui en la seva totalitat sense distraccions.** Finalment, amb l'objectiu d'afavorir la intenció narrativa, en els plans es pot observar una gran profunditat de camp per ajudar a l'espectador a focalitzar l'atenció en l'acció.

Busquem transmetre espontaneïtat i naturalitat, però també professionalitat i seriositat, per la qual cosa hem utilitzat colors freds que aporten serenitat amb tons clars que

denoten més importància als objectes/persones. Els fons són neutres, per ajudar a focalitzar la atenció de l'espectador en els entrevistats. Els plans són en la seva majoria fixes, menys els plans detalls, en els quals ens hem servit d'alguna panoràmica per a mostrar l'ambient. En els plans generals hem cercat molta profunditat de camp, i en els plans detalls o recurs de l'entrevistat, més aviat poca.

Per últim, les imatges complementàries són aquelles que ens han ajudat a il·lustrar les declaracions i els fets en relació a la problemàtica tractada. Poden ser instants en les vides dels nostres protagonistes (quan treballen a la universitat), així com successos, com per exemple manifestacions relacionades amb la problemàtica en l'àmbit de la docència o imatges quotidianes dins i fora les aules i despatxos de diferents universitats. Volem que aquestes imatges rebossin de **dinamisme, activitat i energia**, motiu pel qual utilitzem colors càlids que aporten sensacions intenses i vitals, combinat amb tons clars que intensifiquen els colors i aporten força i solidesa als plans. Molts d'ells són càmera en mà, per donar més sensació de moviment lliure, i la profunditat de camp serà gran ja que en aquest tipus de plans ens interessa mostrar l'entorn i no perdre de vista cap element.

El ritme del documental va marcat per un muntatge bastant picat, on passem de declaració en declaració seguint l'ordre detallat a l'apartat del tractament. Hi ha imatges recurs amb veus en off que posen contínuament en situació a l'espectador, per a evitar que es perdi l'atenció sobre el que està passant, i donar-li ritme al conjunt. Per altra banda, hi ha elements en pantalla com els "chyrons" que anuncien qui és cada personatge que apareix, a més del títol del projecte, els crèdits, els subtítols al tràiler i els plans on s'escriu informació transcendental en pantalla per posar en context a l'espectador.

El tractament de so en el documental és indispensable, ja que el més important de la història és allò que expliquen els nostres entrevistats. Per l'enregistrament del so hem fet servir un micro de canó amb perxa i alhora micros de corbata per als entrevistats. D'aquesta manera ens assegurem que el so ambient no embruti l'àudio de les declaracions i poder tenir ben gravades les paraules, fins i tot per a utilitzar-les com a veu en off en l'apartat de la ficció.

Per unir els blocs hem escollit música instrumental, que anirà conjuntada amb les imatges recurs i la ficció, i que ens ajudarà a **provocar una reacció emocional empàtica en l'espectador.**

Per altra banda, com ja hem dit, hi ha veus en off en determinats moments de l'obra, ja sigui del narrador, que explica la situació general damunt de plans recursos, així com declaracions importants dels entrevistats, que superposem al principi i al final, damunt de la ficció.

Comunicació

Al ser *Indocencia* un documental d'índole social amb l'intenció de visibilitzar una problemàtica concreta que és la precarització del professorat universitari, el nostre principal objectiu és **fer arribar el missatge al màxim públic objectiu possible,**

amb la intenció de generar un pensament crític al respecte.

Entenent que, tot i no ser ideal, la qualitat de l'ensenyament universitari interessa a un grup de la població limitat, i per tant ens hem centrat en aquest *target* concret, que és: **joves estudiants que són o seran universitaris**, el seu

entorn i el conjunt del professorat en sí. Dins d'aquest *target*, el que ens interessa més és visibilitzar la problemàtica, és a dir, que la gent que no sap la situació pugui adonar-se'n, i amb sort, mobilitzar-se per aturar la precarització.

Per tant, la principal via de difusió que utilitzarem és internet. Tenim una pàgina de Facebook pròpia, des d'on hem anat llençant fotografies del making off i distribuint la imatge gràfica del projecte.

Per altra banda, comptem amb un seguit de col·lectius que ja ens han ofert el seu suport en forma de distribució del documental de forma gratuïta, que són:

A més de comptar amb la difusió en aquests llocs webs i les seves respectives pàgines a les xarxes socials, mourem l'obra a festivals com **"VisualSound"** i **Docs Barcelona.**

Per altra banda, podrem projectar l'obra final a espais joves com "La Fontana" i "Garcilaso", de Barcelona.

Per últim, **tocarem a la porta a diverses facultats de la UB, UPC, UPF i UAB per a projectar el projecte que, al cap i a la fi, parla de quelcom que els afecta de primera mà.**

Conclusions

Quan vam començar a idear aquest documental, no ens esperàvem el que ens trobaríem, tant a nivell de producció com a nivell personal.

A nivell de producció, ens hem trobat que **moltes personalitats importants dins el món acadèmic (els propis rectors de les universitats) ens han girat l'esquena** quan els hem demanat la seva veu dins l'obra. De la mateixa manera, diversos professors que malviuen dins la figura del fals associat no han volgut participar explicant la seva experiència. Per altra banda, hem comprovat altre cop que la idea que tens en la teva ment d'un projecte comparat amb el resultat final varia moltíssim. Nosaltres vam començar a idear aquesta obra amb l'intenció de prendre com a referència "Salvados", afegint-hi la figura d'un presentador que visités a tots els entrevistats i fés alhora de narrador, i també "Espanistán", afegint-hi una animació que servís d'una primera explicació del tema. Cap de les dues coses ha estat possible, bé perquè hem tirat cap a un estil totalment diferent (en el cas del narrador) o bé perquè ens ha faltat temps per a realitzar una bona animació, i hem hagut de deixar-ho córrer. De la mateixa manera, hem comprovat que **realitzar un documental és molt més difícil del que sembla des de fora, sobretot si vols fer atractiu un tema que a primera vista no ho és**, almenys no per a tothom. El muntatge és crucial i alhora una de les parts més complicades del procés, així com la documentació inicial, en la qual tens la sensació que encara no estàs treballant en la peça final, però sense adonar-te'n, estàs construint la base de la que serà la teva obra.

A nivell personal, el fet de realitzar un procés d'investigació sobre la precarització de la universitat ens ha fet adonar-nos que, com a estudiants, tot i tenir una idea del tema, no sabíem gairebé res de tots els factors que intervenen en la carrera acadèmica, i menys encara de totes les **infraccions i irregularitats que es duen a terme, camuflades en un sistema que és obvi que no funciona**. Ens ha servit per a entendre millor com funciona el que a hores d'ara és el nostre entorn principal: la universitat.

Considerem que a nivell social caldrà temps per a fer que aquest tema sigui visible i es faci alguna cosa per a solucionar-ho. I després de la feina que hem fet, **ens quedem amb el regust amarg de saber que encara queda molt camí per fer per a que algun dia sigui possible una universitat pública, de qualitat, i digna, tan per alumnes com per docents**.